

név: ..... iskola: ..... oszt.: .....

2022 - 2023

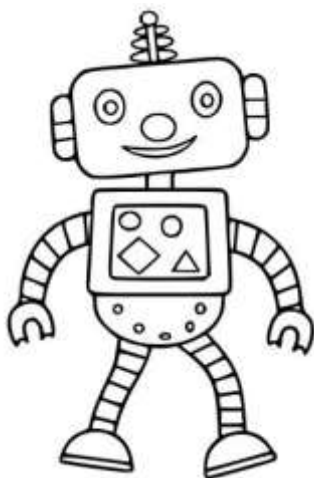
5.-8. osztály

2. forduló

Péterfy Gergely, Nagy Ervin: Robotmese

ifjúsági regény (részletek)

[Budapest]: Central Kiadói Csoport, 2022

1) Hogy nézett ki a Kék Lovag?

.....

.....

.....

.....

.....

2) Mit jelent a szöveg 10. oldalán a rajz?

.....

.....

3) Kik voltak a kisrobot szülei?

.....

.....

4) Tedd időrendbe, hogy milyen sorrendben történtek a dolgok a szövegben!
(A legkorábbi esemény kapja a 1-es számot)

- ..... A két fiú összetörte Kitti mobiljának kijelzőjét
- ..... Kitti egyedül ült a kihalt buszmegállóban és sírt
- ..... A Kék Lovag kiszabadult az Xbox játékból
- ..... A fiúk kifotózták Kitti Annának írt messenger üzenetét
- ..... Egy mobiltelefonba érkezett meg a Kék Lovag
- ..... Kitti üzit pöyögött a barátnőjének
- ..... A robot megpróbálta annihilátorral szétlőni a csoportból a képet és a kommenteket.
- ..... A lány beszállt a taxiba, éppen amikor kitört a vihar
- ..... Kitti kommentet írt az Instán

5) Hogyan próbálta felkelteni a Kék Lovag Kitti figyelmét?

.....

.....

.....

6) Mi nem volt Kitti anyukájának táskájában? Húzd alá a felsorolásban!

szempilláspirál, alapozó, rúzs, pótharisnya, hajkefe, szemöldökcsipesz, hajgumi, esernyő

7) Ki volt a Dög?

.....

8) Hogyan oldotta meg a problémát végül a kis robot? Hogyan jutott Kitti haza?

.....

.....

.....

9) Mesterséges intelligencia. Hallottátok már a fogalmat? (A gépeknek az emberhez hasonló képességeit jelenti. Amikor azoknak gondolataik vannak és saját céljaiknak megfelelően cselekszenek). Szerintetek a Kék Lovag egy példája a mesterséges intelligenciának? Röviden indokold a válaszodat!

.....

.....

.....

Nagyon kellemes téli szünetet, szép karácsonyt és boldog új évet nektek!

Következő (3.) feladatlap: 2023. január9-én, hétfőn

A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu/hirek oldalról.

Péterfy Gergely, Nagy Ervin: Robotmese

[Budapest]: Central Kiadói Csoport, 2022

Mayer Tamás rajzaival

Első fejezet

Drffffffffffffffffffffff!

BÁNGBÁNGBÁNG!

Ddddddddddddddddddddddd!

Tyutyutyutyutyutyutyutyu!

Azt hiszitek, szórakozom? Dehogyan! Ez az életem. Sétálok a golyók között ide-oda. Röpködnek körülöttem a lövedékek, itt meg itt, én meg szépen lassan sétálok. A kölykök persze többnyire észre se vesznek.

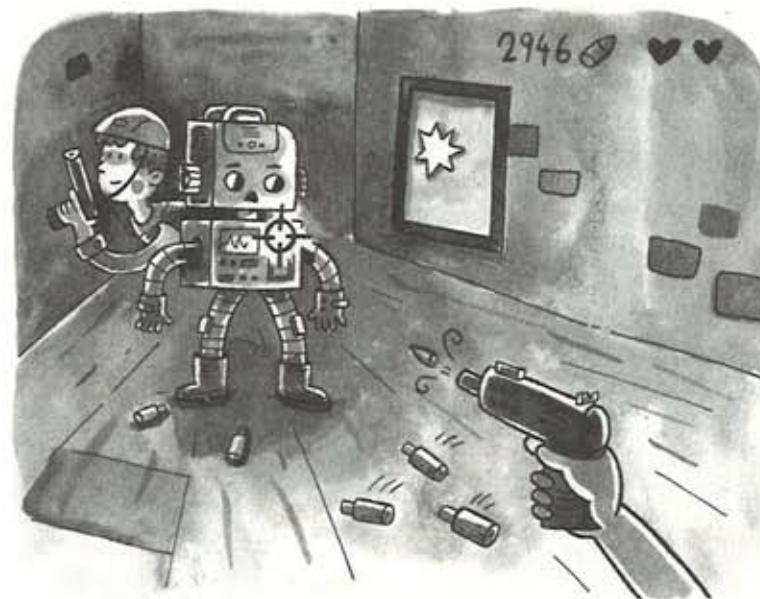
- Ott az enemy, figyelj, az oszlop mögött! Scoopolj rá!
- Nem tudok, mert jön az a hülye robot!
- Ne már! Nem igaz, hogy nem tud gyorsabban vándorogni!
- Istenem, húzzon már onnan!
- Nem hiszem el, hogy miatta kapunk ki...

- Lódd már szét!
- Nem tudom, lepattan róla a golyó.
- Akkor robbantsd föl!
- Gravitációs pajzsa van a kis rohadéknak...

Ez az életem. Dísztlet vagyok egy nem is olyan nagyon jó, meg nem is olyan nagyon híres Xbox-játékban. Az úrbázispályán én vagyok a kisrobot, aki fel-alá sétál a kísérleti labor folyosóján és rámpáin. El lehet mögém bújni, és onnan lőni az ajtón belépőkre, de az az igazság, hogy az emeleti ablakból sokkal könnyebb tiszta lövést leadni, úgyhogy általában csak a nagyon kezdő nűbok bújnak el mögöttem. Akiknek persze hálás vagyok, de hát akkor is...

Szóval nem a legmenőbb játék az otthonom. Oké, játszanak vele néhány százezren, de azért valljuk be, vannak izgibb játékok is. Az a helyzet – hogy is mondjam? –, hogy elég kevesen szeretnek. Tulajdonképpen senki. Pedig engem nem nehéz szeretni.

Reménykedtem, hogy valamelyik játékos észreveszi végre, milyen szép kobaltekék a borításom, és mennyire profik a kezelőpaneljeim. Meg ugye ott az infrakamerám, a 3D-szkennerelem, a GPS-vezérlésem, a lézerelhárító pajzsom. A hónom alatt van a tér-idő váltó kapcsolóm, az antigravitációs panel, aminek szerintem tök menő a színe,

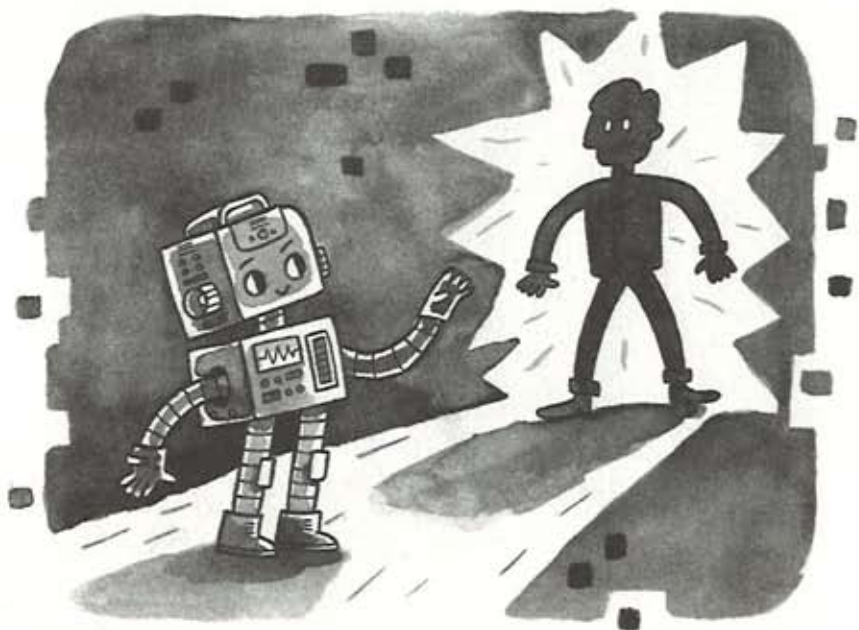

szóval azért alapvetően pöpecül nézek ki, na. Csak hát ezt eddig senki nem vette észre.

Az anyukám az anyavállalat, az apukám indiai. Úgy hívják, hogy Arshad Raza. Fiatal egyetemista volt, amikor belépett az anyavállalatomhoz, ő programozott engem, de mielőtt teljesen elkészült volna, leépítették a cég indiai részlegét, úgyhogy végül lett egy texasi apukám is, aki belém írt néhány kódot a végén.

De az igazi apukám nem feledkezett meg rólam. Én voltam az első műve, és úgy érezte, felelősséggel tartozik értem – ezt amúgy én is így gondolom –, és egyik éjszaka

meglátogatott. Elhozta magával a titkos belépési kódjait, besurrant a programba, és azt mondta:

– Fiam, xfc0098zrc, én vagyok az apád! Azért jöttem, hogy megmentselek. Nem akarom, hogy örökre ide légy bezárva. Te többre vagy hivatott! Még nem árulhatok el mindent, mert azzal veszélybe sodornálak, de tudnod kell, hogy sokkal többet érsz annál, mint amit magadról hiszel.

– Tényleg?

– Tényleg. De erről most nem mondhatok többet. Bíznod kell bennem. Már gyerekkoromban megálmodtalak. Évekig tervezgettelek... Próbáltál valaha táncolni?

– Mi az a tánc? – kérdeztem értetlenül.

– Próbáltál énekelni?

– Ének? Mi az?

– Jól sejtettem. Majd megtudod.

– Mit is mondtál, mi a nevem?

Az apukám erre elmosolyodott.

– Az xfc0098zrc nem az igazi neved, az anyavállalat adta neked, de én magamban mindig Kék Lovagnak neveztelek.

– Hű, de szép nevem van!

– Az – értett egyet apu. – Most pedig jól figyelj! Beléd írok egy titkos kódot, amivel kiszabadulhatsz innen. Szabad leszel a virtuális térben. De én azt szeretném, ha ennél is többre vinnéd.

– Mi lehet több a szabadságnál? – csodálkoztam.

– A valóság. Az, ha valódi leszel. Igazi, valódi robot az igazi világban.

– Hogy lehet belőlem igazi robot?

– Hát ez az – felelte az apukám. – Ez az, amit kevesen tudnak. Egyvalami enged be a valóságba, Kék Lovag, és ez a szeretet. Ha valaki azt mondja, hogy szeret, akkor megtörténik veled a csoda: kilépsz a virtuális világból, és valóságos leszel.

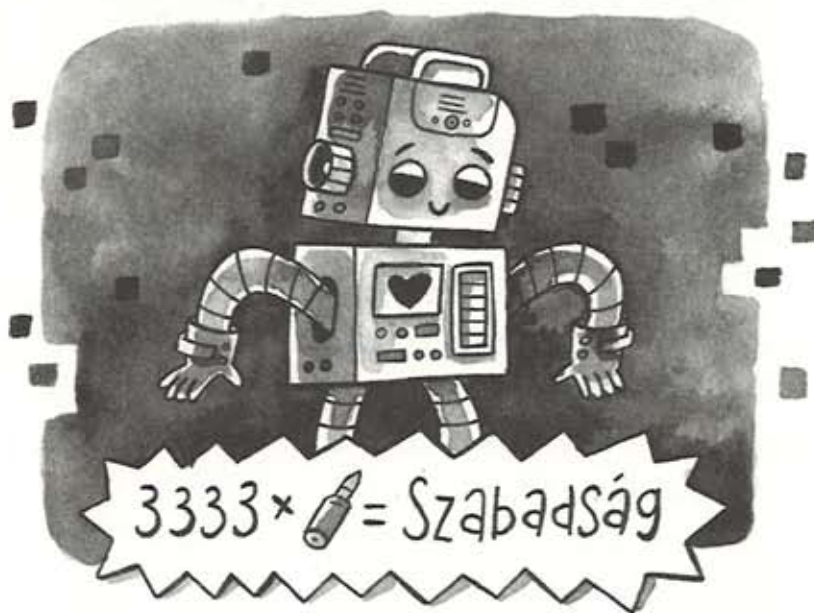
– Apu, apu, én most azonnal valóságos akarok lenni! Mondd, hogy szeretsz!

– Ez nem így működik – magyarázta elkomorulva.

– Az én szeretetem nem elég. Meg kell szerettetned magad a virtuális világban. Ott kell kimondania valakinek, hogy szeret. És hát a virtuális világ bizony veszélyes hely. Félelmetes. De felvérteztelek elég fegyverrel, minden létező eszközzel, hogy megvédd magad. És ne feledd, tele vagy titkos képességekkel, amelyeket a megfelelő időben megtalálsz magadban, ha helyes döntéseket hozol.

– Hogyan kell helyesen dönteni? – kérdeztem.

– Többet nem mondhatok. Mennem kell, fiam. Ha lebukunk, az anyavállalat kitöröl téged, engem pedig

megbűntet. Most aktiválom a titkos kódodat. Amikor a
háromezer-háromszázharmincharmadik lövés ér a játék-
ban, a kód bekapcsol, és kiszabadulsz innen. Vigyázz
magadra! Bízom benned. Találkozunk a valóságban!

És ezzel apukám, Arshad Raza mumbai programozó eltűnt.

Hogy mit éreztem? Döbbenetet. Izgalmat. Meg azt, hogy én, egy elég béna játék lenézett, felesleges mellékszereplője végre megmutathatom, ki vagyok!

Hogy én vagyok a Kék...

*Ddffffd**ddddd**ddd!*

[illegible]

Tyjtyjtyjtyjytjytjytjytj!

És már megint ott voltak. Jocó12 csapott össze Sam0101- gyel, aztán jött Semir19 meg AhmedAhmed, és iszonyú kemény csata tört ki körülöttem.

Jocó és Sam a déli bejárat felől támadt, Jocó mesterlövészpuskával, Sam aknavetővel. Hatalmas robbanások következtek, és csak úgy csattogtak a golyók az anti-gravitációs pajzsomon.

Semir 19 leugrott az ablakból, és bebújt mögém. Semir, te nűűűűűűb, mondtam volna neki, ha lett volna hangom,

Harmadik fejezet

Száguldottam a város felé. Szabadság! Oda megyek, ahova akarok! Azt csinálom, amit akarok! Ha azt szeretném, ki-be kapcsolom a fületem. Megolajozom a sarkamat. Vagy nem.

Eddig azzal telt az életem, hogy fel-alá járkáltam abban a hülye játékban a rámpán, faltól falig. El tudod képzelni?! Igen? Hát hidd el, hogy ezerszer rosszabb volt annál, mint amilyennek elképzeled!

Megszámoltam: huszonhatmillió-hétszáztizennyolcezer-kétszázhatvanhétszer mentem oda-vissza. De most már nem kell. Mert az apukám kiszabadított. Imádlak, apu! Megyek a városba, ami biztos tele van kedves gyerekekkel, akik a nyakamba ugranak, amint meglátnak, és azt mondják majd: „Szeretlek, Kék Lovag, szeretlek, szeretlek, szeretlek, szeretlek!” És akkor – bángggg! – igazi leszek.

Ez az idegesítő pukkancs, ez a Morius Netengor, a kommentek ura – jézusom, milyen béna név már! –, úgy tűnik, egyelőre leszállt rólam. Mondjuk, jó lenne tudni, hogy értette azt, hogy apu neki dolgozik... De apukám biztos tudja a választ. Ahogy azt is biztos tudta, hogy találkozni fogok ezzel a gonosz törpével, és nem győzhet le. Annyira, de annyira szuper apukám van!

És miközben így örömködtem magamban, meg is érkeztem a városba. Vagyis hát oda, amit messziről városnak hittem, de most már láttam, hogy ezek igazából nem házak, hanem nagy áramkörök, csipek, processzorok, GPS-panelek és szenzorok. Fájlok röpködtek a fejem fölött, adatcsomagok zümmögtek a talpam alatt. Megváltozott az ég is, mintha üveglap lenne. Lejjebb ereszkedett, szinte beszorultam alá.

Egy arc hajolt fölém, akkora, hogy teljesen betakarta az eget. Ekkor értettem meg, hogy egy mobiltelefonba kerültem, aki pedig fölém hajolt, alighanem a mobiltelefon gazdája. Egy srác volt, pisze orral és nagy kapafogakkal, mint egy hód. Aztán egy másik fej is megjelent, neki meg az arca volt tiszta pattanás. Brrrr... rémes dolog a kamaszkor!

– Add ide! Add már ide! Nem az a kódja, te hülye! Föl, le, föl!

– Az előbb is azt csináltam.

– Nem azt csináltad. Fordítva csináltad – vitatkozott a pattanásos. – Na végre! Nézd meg a messengerét!

– Nézem, várjál – mondta a hódfogú. – Húúúú, bakker, ezt figy! Annának ír. Tudod, a céből.

– Muta, mit ír?

– „Tiszta para, ahogy kinézek. Undorító daginak érzem magam. Utálok magam. Engem senki se szeret.”

– Uhh, de ciki... Fotózzuk le gyorsan!

Szóval, ahogy nyilván már kitaláltátok, a telefon egyáltalán nem a srácok mobilja volt. A két arc eltűnt, egy

telefon kamerája takarta ki az eget. Klikk, már készült is a fotó, ám ekkor az egész világ meglódult körülöttem, mintha földrengés lenne. Fogalmam sincs, honnan tudtam, hogy ilyen a földrengés, de apukám, úgy látszik, bőven ellátott mindenféle ismerettel.

A következő pillanatban sikítást és kiabálást hallottam:

– Adjátok vissza a telefonom! Szemetek! – kiáltotta egy lányhang, de a fiúk röhögtek, és nyilván nem adták vissza, sőt megpróbálták zsebre vágni a mobilt.

Az ég fölöttem – vagyis a kijelző – tele lett zsebszokkal, újra egy sikítás következett:

– Addideeeeeeeeeeee!!!

Majd megint röhögés:

– Vedd el, ha tudod, hülye dagi! Dagi! Dagi! Dagi!

– Mindjárt idehívom Kati nénit, és akkor nektek annyi!

– Jó, én meg már fel is tettem a netre, hogy dagi vagy, Kitti!

– És tényleg dagi vagy – tette hozzá a hódfogú.

– Nemcsak te utálsz magad, hanem mindenki! Dagi! Dagi! Dagi! Kitti, a dagi!

Erre megint lökdösődés kezdődött, az egész világ forgott velem ide meg oda, le és fel, és egyszer csak – csatt! –

az ég egy nagy dörrenéssel összetört fölöttem. Repedések szaladtak rajta végig, mintha villámok lennének, olyan lett az égbolt, mint egy... pont, mint egy összetört mobilkijelző.

– Rohadékok! Összetörtetek a mobilom!

Erre nem érkezett válasz. A két nagggggyon bátor srác ettől azért valószínűleg megijedt, és jobbnak látta, ha kereket old.

A világ tovább himbálózott, de már legalább Kitti kezében voltam. Kétségbeesetten futott velem valahova, aztán leült, és végre fölém hajolt.

Szia, Kitti! De szép szőke hajad van! És szép zöld szemed. A szemüveg is jól áll. Ne sírj! Mondom, ne sírj! Hé! Hé! Itt vagyok! Én veled vagyok. Szerintem nagyon szép vagy! Hé, Kitti!

De Kitti egyáltalán nem hallott és nem látott engem. Üzenetet pötyögött. A barátnőjének írt, akinek korábban is panaszkodott.

„Máté és Bence lenyúlta a mobilom, kiszkrínsotolták az előző üzimet, és föltették a csopiba.”

„Ne már...” – jött a válasz.

„De. És még ki tudja, hova? Lúzer vagyok. Vége az életemnek!”

Jaj, Kitti! Hát hogy írhatasz ilyet? Kitti, várj, mindjárt kitalálok valamit! Ezt kiabáltam, de ő nem hallott, csak sírt és sírt, potyogtak a könnyei a betört kijelzőre.

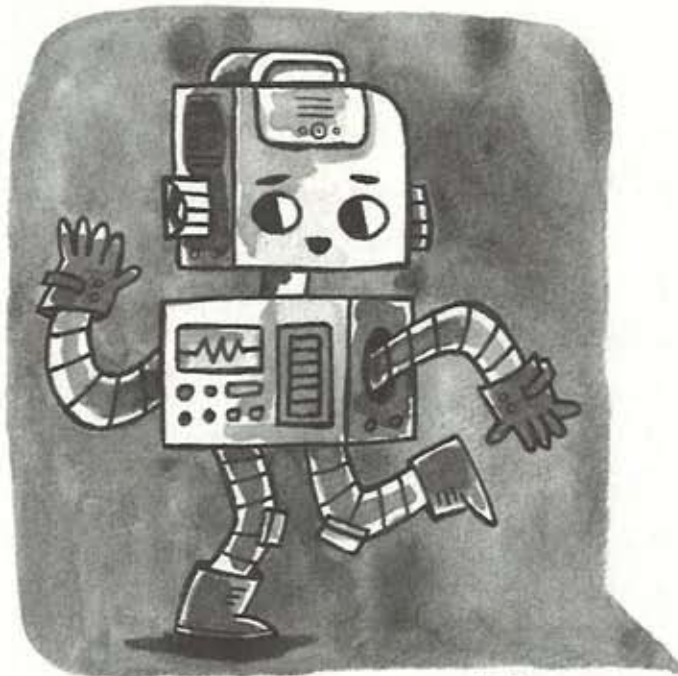
„Átmegyek hozzád!” – írta a barátnője.

„Ügysem megyek haza” – pötyögte Kitti.

Lázasan gondolkodtam. Mit tehetnék? Először is észre kell vennie. Aztán meghallgatnia.

Gyorsan megkerestem a rezgőmód kapcsolóját, és nyomtam, nyomtam, nyomtam...

Kitti elővette a telefont, és értetlenül meredt a kijelzőre. Hát persze: rezegni rezeg, de se üzenet, se értesítés.

Látta

Erre eszembe jutott, hogy... mi lenne, ha én lennék az üzenet?

Fogalmam sincs, hogy csináltam – nyilván apukám belém kódolta a tudást –, de sikerült bejutnom az emoji közbe, generáltam egy üzenetet, és – ping! – már ott is voltam a messengerben.

Kitti megnyitotta az üzenetet, én meg boldogan táncoltam és kiabáltam neki, hogy gyönyörű vagy, Kitti, te vagy a legszebb, Kitti!

De elkomorult az arca, rám nyomott, és kitörölt.

– Ki az a kretén, aki névtelen robotos emoji küldözget? – morogta.

Hát most mit csináljak? Lázasan járt a processzorom, már tiszta forró volt a fejem, amikor hirtelen eszembe jutott: törölöm a srácok posztját! És törölöm a szkrínsotot is! Sőt, ha már ott vagyok, lepusztítom a két kis gazember egész mobilját! Hahahahahhaaaaa, majd megtudjátok, ki az a Kék Lovag!

Végigszáguldottam a hálózaton, adótornyokon, vezetékeken át, és már ott is voltam a csopiban, ahol gyűltek a kommentek a Kitti mobiljáról készült kép alatt. Nagy, bűzlő kommentmocsár, orrfacsaró rohadásszag vette körül a képet. Itt az ideje élesíteni a fegyvereimet! Kezdsnek legyen, mondjuk... a lézer? Nem, azzal inkább vágni kell. A tér-idő zúzó? Hmm... Arról még nem tudom, hogyan működik. Az ionpisztoly? Mmm... Az kisebb célpontokra lesz jó. Na de hoppá, hát itt van a vállamon... az annihilátor! Ez lesz a tuti.

Becéloztam a képet és a kommentmocsarat, aztán: bångggg! És csatt! És villanás és robbanás...

A lövés pillanatában hirtelen kupolaszerű fénypajzs vette körül a fotót meg a kommenteket, és az annihilátor lövedéke lepattant róla, és felrobbant a fülem mellett.

Így csak a rémes fülzúgáson és csengésen keresztül hallottam a már ismerős gúnykacajt:

– Hehhhhhheeeehhhheeeee! Kék Lovag, hát azt hitted, hogy csak úgy elpusztíthatod az én kicsikéimet? Az én drága, bűzlő, rohadó, undorítóan ocsmány és gusztustalan kommentkéimet?

És rémulten pillantottam meg ismét Morius Netengort.

Negyedik fejezet

Hát már megint itt van. Esküszöm, nem hiszem el! És újra szorít, szorítja a nyakam... Jaj... jaj... Nem kapok... elektront... És már megint óriási, akkora vagyok mellette, mint egy mobil egy kamionhoz képest.

– Szóval az én területemen garázdálkodsz, Kék Lovag! Őszintén szólva, erre elég háklis vagyok. Tisztázzunk valamit, barátocskám: nincs lövöldözés, sem annihilátor, sem...

- Szeretlek, Morius.
- Tessék?!
- Szeretlek. Őszintén. Szívből.

Engedett a szorításon, és egy pillanatig hallgatott. Kicsit remegett a hangja, amikor végül megszólalt:

- Ezt most miért mondtad?
- Csak úgy eszembe jutott.

– Nos, mint említettem... – krakogott. – Mint említettem, a szeretet engem nem érdekel.

– Én sem azért mondtam, csak úgy... eszembe jutott.

– De persze, ha hinnél nekem, az mindjárt más lenne. Akit szeretünk, annak hiszünk is, nemdebár? Hé, várjál csak, te kis aljas! Már megint csőbe akartál húzni! Ne fáraszd magad! Nem tudtad, hogy én nemcsak szebb és erősebb, hanem okosabb is vagyok mindenkinél? Illetve fordítva. Legyünk pontosak. Nemcsak a legokosabb vagyok, hanem a legszebb is. Meg még csomó minden: a legfélelmetesebb, a legerősebb, na és persze a legprofibb profillal is én rendelkezem – nem beszélve a jobb és bal profilomról –, nekem van a legszebb árnyékom, a legszebb... bal lábam. Illetve a jobb lábam a legszebb. Na nem, várjunk, most, ahogy nézem, mind a kettő a legszebb!

És miközben Morius Netengor így dicsérgette magát, szép lassan elfelejtett szorítani, én meg ki tudtam szlisszolni a keze közül, és fénysebre kapcsolva – huss! – visszasiettem Kitti mobiljába. Elbújtam a zenefájljai között.

Szegény lány most egyedül ült egy kihalt buszmegállóban, és sírt. Gyorsan megnéztem a menetrendet, épp elment az utolsó busz. GPS: húsz kilométerre van otthonról. Esett az eső, fújt a szél. Atyaég, a radarkép szerint tíz perc, és itt az orkán meg a zivatar!

Mit csináljak? Gondoltam, felvidítom, és elindítottam a legtöbbet játszott zenéjét, de erre még jobban elkezdett bőgni, és kikapcsolta a számot. Ezt benéztem. Azon járt az eszem, vajon az apukám mit tenne a helyemben. Hát ebben a helyzetben az apukám... És akkor bevillant: apuka meg anyuka!

Alig vártam, hogy Kitti megint a mobiljára nézzen. Kitti, Kitti, pörgesd már az Instád! És igen, Kitti belépett, én meg gyorsan beugrottam egy hirdetésbe:

„Kék Lovag Zaklatásellenes Civil Szervezet felhívása! Jogtalanul behatoltak a mobilodba? Csúfolnak? Kittinek hívnak? Van rajtad szemüveg? Kérj segítséget a szüleidtől!”

Jó, lehet, hogy nem voltam még tökéletes a marketingszöveg-írásban, de azt legalább elértem, hogy Kitti végigolvassa. Elkomorult. Az ujjával dühösen pötyögte a kommentet:

„Az apukám magasról tojik rám. Az anyukám dettó. Jó annak, akire odafigyelnek! Ez a hirdetés tutira nem nekem szól!” És már pörgette is a feedet tovább.

Én persze ugráltam meg kapaszkodtam a képernyő szélébe, hogy visszamásszak, és integettem, hogy: „Kitti, hallgass meg, Kittiiaaaaa...” De lepörgetett a feeddel a sötétbe.

Ki kell találnom valamit. Belenéztem a híváslistájába, megkerestem, hogy „Apu”, és már ott is voltam az apukája telefonjában. Kikukkantottam a képernyőn, de alig láttam valamit, annyira szűk volt, meg tiszta karcos és homályos. Próbáltam generálni egy messengerüzit, de semmi okosat nem találtam a telőban. Egy kőkori butatelefon volt.

Gondolkozz, gondolkozz, Kék Lovag, biztos ezzel is tudsz kezdeni valamit. És akkor beugrott: SMS! Már írtam is: „Tisztelt apuka, a lánya, Kitti, aki szemüveges, nagy veszélyben van, egyedül ül az esőben, és úgy érzi, senki se szereti, tessék érte menni!” És elküldtem!

Semmi. Még egy rezgés se. Villanás se.

Elküldtem még egyszer, semmi reakció.

Megint kinéztem, most egészen rányomtam magam a képernyőre, és láttam, hogy megy a tévé, mellettem valami fotel, a telefon nyilván ott hever az asztalon, a fotelben pedig horkolva alszik a drága apuci, sörösiüveggel a kezében...

Hívjam fel Kitti nevében? De úgy biztos rögtön lebukok.

Hát jó, akkor irány anyu telefonja! Feltúrtam apu telefonjának a híváslistáját, kerestem, hogy „Drágám” vagy „Életem” vagy „Egyetlenem”, de csak azt találtam, hogy „A dög”.

Na szép. Dögnek hívja a feleségét.

De már úton is voltam abba a telefonba, és igen, szerencsére egy okostelőba érkeztem! Csilivili háttérkép, strasszos tok. Bent hevertem egy női táskában, mellettem hajkefe, szempillaspirál, két szemöldökcsipesz, három alapozó, egy esernyő, egy pótharisnya és még rengeteg rózsaszín meg illatos holmi, amikről azt sem tudtam, mire valók.

Csengettem mindenféle csengő- meg üzenethangot, de kint szolt a zene, emberek nevetgéltek, úgyhogy hiába rezgettem meg csörögtem, nem hallotta senki.

Mi lehet ezzel a szegény gyerekkel? Este tizenegy elmúlt, pocsek idő van, nincs még otthon, és sem az anyukája,

sem az apukája nem aggódik miatta? Nem keresi egyikük sem?! És már csak öt perc van a viharig!

Visszasiettem Kitti telefonjába, még mindig ott ült egyedül sírdogálva. Tennem kell valamit, ki kell derítenem, hogy kire hallgatna ebben a helyzetben.

Átnéztem az egész mobilját, töviről hegyire elolvastam minden üzenetet, amikor egyszer csak valami nagyon érdekesre bukkantam...

A profilképekből megtudtam, hogy a két srácot, aki belepiskált Kitti mobiljába, Bencének és Máténak hívják. Bence a kapafogú, Máté a pattanásos. Na és tudjátok, mit találtam az egyik mappában? (Jaj, Kitti, remélem, nem haragszol meg, hogy elmesélem!) Kitti csomó szerelmes levelet írt Máténak! Idézzek? Nem, azt nem szabad. Na jó, csak egy kicsit: „Bevallom neked, hogy első óta szerelmes vagyok beléd. Amikor pattanásos lett a homlokod, egy hónapra kiszereztem belőled, de nagyon hiányoztál, és tudod, mit? Nem érdekel, hogy pattanásos lettél, akkor is te vagy a leghelyesebb srác az egész osztályban...”

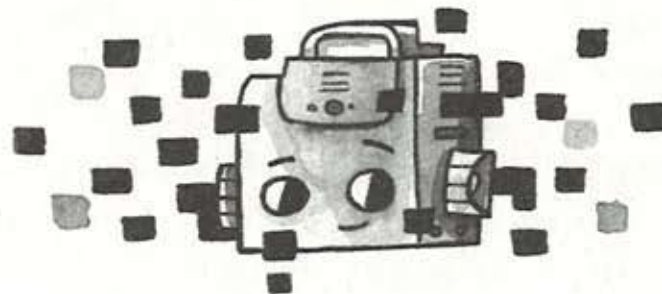
Ezt írta! És még vagy száz hasonlót. Annak a Máténak, aki a hülye haverjával, Bencével ilyen helyzetbe hozta! Elküldeni persze nem küldte el egyik levelet sem, de ott őrizgette a mappában.

Hát bevallom nektek, kövér elektronkönyveket sírtam, annyira megsajnáltam!

Kitaláljátok, mit tettem ekkor? Szerelmes levelet írtam Kittinek Máté nevében: „Szia, Kitti. Hülye voltam. Bocsáss meg. Te vagy nekem az igazi. Szerelmes vagyok beléd. Mindjárt érted megy egy barátom autóval. Máté, a pattanásos homlokú srác, akibe szerelmes vagy.”

És elküldtem. Pitty.

És egy perccel azelőtt, hogy megérkezett volna az elhagyatott buszmegállóba a félelmetes orkán, Kitti elolvasta az üzenetet...

Ötödik fejezet

Mennyi időbe telt találni egy taxist, aki épp a közelben cirkált, és mennyi időbe telt egy hamis hívást generálni, amelyben nagyon komoly hangon közöltem a taxissal, hogy dr. Alkovári Kolovrát Ernő szívsebészprofesszor vagyok, és a kislányomat keleni elhozni a buszmegállóból, ahová fatális véletlenek sora vetette, és mennyi idő volt megtalálni egy netes csaló Paypal-számláját, és átutalni róla a taxisnak a normál tarifa kétszeresét előre? Negyven másodpercbe. Nem is tudtam magamról, hogy ilyen trükköket tudok. Kösz, apu, hogy elláttál ennyi titkos szuperképességgel!

A taxis nagy gázt adott, a szomszéd utcából már kanyarodott is a buszmegállóhoz, és épp abban a pillanatban, amikor Kitti beült az autóba, eleredt az eső. Huhhh... Kicsin múlt!

VÉGE